

LIBRIS

We know
books

ADRIANA PETRESCU

*Cea mai iubită
dintre femei*

Fericirea necesită curaj, asta și-a spus Adriana Petrescu dintotdeauna și a promis să găsească mereu un sens bun în provocările vieții. Psiholog și trainer motivațional de peste 28 de ani, nu s-a dezis niciodată de promisiunea făcută, ci a inspirat și a ghidat sute de oameni către fericirea care necesită atâta curaj, mai ales în vremurile acestea. După volumul *Exerciții pentru fericire* (Tritonic, 2011), Adriana Petrescu publică și primul său roman: *Cea mai iubită dintre femei*.

NEMIRA

Episodul 1: Ce e cu iubirea?

23 iunie 2005

Este întuneric în apartament, am intrat de cinci minute și stau în pragul ușii. Ce caut eu aici? Mă încercă un sentiment ciudat. Parcă aș locui într-o cameră de hotel, în care mă întorc fără să îmi facă plăcere. Coridorul, ușa, cheile, toate îmi sunt străine. Cuvântul „acasă“ este doar o spicuire din dicționar. Stau pe întuneric și îmi este frică să aprind lumina; pe lumină toate gândurile îmi vor năvăli în față brutal. Ceva s-a stricat în sistem, muzica falsează, gesturile sunt teatrale.

Toate încep cu un motiv. M-aș minți dacă aș susține că m-am așezat într-o bună dimineață în fața calculatorului și m-am apucat de scris. M-am gândit mult până mi-am dat seama că a scrie un jurnal este metoda cea mai ușoară de a mă vindeca de nevroză.

Admir oamenii care au ținut un jurnal din copilărie. Am cunoscut unul. Eu am încercat, dar mi-a lipsit tenacitatea. Cine avea timp să scrie jurnale când viața era palpitantă? Dar mi-ar fi plăcut să fi avut unul acum. O dovadă a evoluției mele în timp, concretă, pe alocuri naivă, care ar puncta cele mai importante trăiri. Acum, memoria a selectat, binele cu răul se amestecă, chipurile se estompează și chiar cele mai frumoase amintiri își pierd din conținutul concret. Ce să mai zic de prieteni, iubiți, prietene, nume, adrese, stări. Poate doar stările rămân. Unele dintre ele.

Cum ar suna, oare, prima mea pagină de jurnal acum? Să vedem...

Am 34 de ani. Nu îmi simt vârsta, de cele mai multe ori înțelepciunea îmi dă târcoale și îmi potolește elanul adesea. Îmi pus serioase probleme de combatere a ridurilor, mai ales a celor inexistente. Ciudată combinație mai sunt... Invoc în permanență importanța non-materiei și sunt preocupată de toxina botulinică. Câtă ipocrizie.

Ce am realizat până acum? Cam tot ce mi-am dorit: carieră, mariaj, un cățel, o casă pe care o construiesc. Am părinți adorabili și până și socrii au început să mă accepte. Am o afacere care merge foarte bine, scriu o carte, am prieteni (cu admiratorii stau prost, dar mi-am propus să rezolv problema). Totuși, am senzația că îmi lipsește ceva. Oare ce?

Uneori, am impresia că îmi lipsește iubirea. Dar oare știu să iubesc? Dacă nu știu, cum să fiu iubită? În iubire se cere reciprocitate, altfel devine platonice, pentru că poate exista iubire platonice și în reciprocitate. Dar de ce asta trebuie să fie obligatoriu? Iubesc și sunt iubit. Asta este situația ideală. Iubesc, sunt ignorat, iubesc și nu știe, iubesc și sufăr, iubesc, sunt fericit? Cele mai întâlnite situații... Probabil că în fiecare locuiește un spirit idealist. Iubirea nu există.

Totuși, ce este iubirea? Un sentiment? O stare? Cât ține ea și de ce anume este legată? De suflet, de hormoni, de creier? Care este diferența între iubirea de părinte și iubirea unui bărbat sau a unei femei? Nu ar trebui să fie la fel? De câte ori rostim „te iubesc” și de câte ori simțim asta cu adevărat? În ce situații?

- Mă iubești? Întreb din senin.
- Sigur..., răspunde el absent.
- De ce? insist. De ce mă iubești?
- Te iubesc, pur și simplu, uitându-se uimit la mine.
- Poți să îmi dai un argument? Un motiv concret, orice?

- Ce te-a apucat? Și, după o secundă de pauză, adaugă: mi-ai văzut ciorapii?

- Sunt în sertar. Deci nu mă iubești...

Sau un dialog mai rar, poate doar atunci când se strecoară vreo suspiciune sau, pur și simplu, există o nevoie de validare masculină:

- Mă iubești? mă întreabă el.

- Da, răspund sec.

- De ce?

- Pentru că ești puternic și ador să fac sex cu tine.

În mintea mea, continui: te iubesc și pentru că mă lași în pace, pentru că nu ești gelos atunci când mă sună vreun bărbat, pentru că te duci să cumperi hârtie igienică noaptea, dacă este nevoie, pentru că plimbi cățelul duminică dimineața. Doar pentru atât? Mă înfioară gândul că aceste lucruri le poate face și un prieten pentru mine.

Ce naiba este iubirea? Este nebunia în care îți aranjezi părul, te uiți în oglindă de mii de ori, te parfumezi cu grijă între sâni și pe chiloți și aștepti telefonul care confirmă întâlnirea amoroasă? Iubești penetrarea și orgasmul? Mângâierea de după? Prima criză de gelozie? Primul trandafir? Prima declarație? Iubim necunoscutul sau aventura? Iubim mai mult amantul decât soțul, care a ajuns banal? Instinctul animalic care ne conduce sau rațiunea?

Există oameni care pot iubi mai multe persoane în același timp, în feluri diferite. Eu sunt una dintre ei. Pot iubi în secret, pot iubi platonice și pot iubi omul de lângă mine. Dar asta înseamnă tot iubire? Ar trebui să se inventeze alt cuvânt. Unul cu semnificație clară pentru fiecare.

Oare am fost îndoctrinați că iubirea este de tip Romeo și Julieta? Că este ceva pur, reciproc, durabil? Nu cumva iubirea este dorința noastră de perfect, de nesfârșit, un deziderat după care alergăm o viață întregă? Un fel de motor care ne ține în mișcare. Oare când voi avea 80 de ani voi vrea să iubesc și să fiu iubită? O să îmi mai pese? Oare în ce fel? Va dispărea sexul? Și, dacă da, cu ce va fi înlocuit? Obișnuință? Respect?

Înțelegere? Empatie față de reumatismul celui alt? Nepăsare sau uitare? Moarte?

Rămâne aceeași întrebare: sunt capabilă să iubesc? Măcar efemer, puternic, intens, o clipă?

Din toată dorința de a fi strânsă în brațe și iubită cu pasiune, din dorința de a simți „fluturi în stomac“, ce ar rămâne atunci când *el* ar fi în fața mea? Acel *el* ideal, întruchipat de-a lungul anilor de diferiți bărbați.

Exercițiu de imaginație: apare *el*. Perfect, extraordinar și nemaipomenit. Ce s-ar întâmpla? Probabil nimic. Mi-aș aduce aminte brusc de convenții sociale, aș invoca mental că ar fi un moment nepotrivit din cauza lenjeriei, pe care nu aș considera-o destul de sexy, și m-aș strădui să par ceea ce nu sunt: distantă și calculată. Culmea este că majoritatea bărbaților nu observă detalii legate de lenjeria intimă. Că e roz sau mov, cu dantelă sau bumbac. Dar, de dragul poveștii imaginate, *el* ar face-o. Cum ar observa și trucul meu de a-l îndepărta, și pupilele mele dilatate. Și ce altceva? Verigheta, timiditatea mea ascunsă, lipsa de dragoste conjugală, disperarea de a găsi sensul cuvântului „iubire“.

Femeile sunt idealiste. Toate. Chiar și femeile ca mine, care au învățat să joace după regulile bărbaților. Uneori, din curiozitate, fac un sondaj printre prietenii mei bărbați. Îi întreb cum sunt eu percepută. Se pare că sunt deșteaptă, puternică, arăt bine... și cam atât. Unii mi-au spus că intimidez, alții, mult mai apropiați, că nu mă comport ca o femeie. Oricum, după părerea lor, nu sunt genul la care să te duci cu buchete de flori și bombonele. Când sunt cu ei, de multe ori ascult intimități legate de amante sau neveste. Mă cred de-a lor și nu se mai jenează.

Momentul în care preiei frâiele vieții tale și lupti pentru visele tale este momentul în care îți sacrifici feminitatea? Primele succese sunt și primele înfrângeri personale? Se poate bucura bărbatul de lângă tine pentru că ești puternică, luptătoare în fața situațiilor fără ieșire, fără ezitări, loială principiului „nu te rănesc“? Eu cred că nu.

Bărbații, la rândul lor, sunt tot idealști. Femeia trebuie să fie frumoasă, deșteaptă, să aibă o carieră, să fie o mamă bună, o soție iubitoare, înțelegătoare, iertătoare. Și, când le ai pe toate în procente mai mult sau mai puțin asemănătoare, nu te iartă niciodată. Bărbații sunt vânători, instinctul animalic este mai presus de rațiune. Cei care nu vânează sunt frustrați și, de fapt, nu au curaj. Ei sunt partenerii perfecți lângă care spiritul tău de femeie se sinucide câte puțin în fiecare zi. Vin direct de la serviciu acasă, nu înșală (repet, pentru că nu au curaj), devin leneși, se lătesc pe un fotoliu și, probabil, fac sex prost și rar. Vânătorii însă sunt mândri să își prezinte arma din dotare. Îi recunoști dintr-o mie după atitudinea sigură pe care o afișează. Pleacă la luptă înarmați, dar în momentul în care își dau seama că pușca este o praștie și că arma este la femeie nu iartă niciodată. Să te ferești de ura unui bărbat vânător. Măcar o dată va reuși să te păcălească cu șarmul lui și să te lase mai apoi pradă disperării.

Mă întorc: se poate bucura un bărbat sincer de succesul unei femei? Teoria zice că da. Este categoria de așa-ziși prieteni, cei care se bucură pentru tine. Oare ei au renunțat să creadă că îți vor da chiloții jos vreodată și vor face sex cu tine? Sunt resemnați definitiv și, din dorința de a împărți același aer parfumat, mizează bucuria până la a și crede în ea? Nu știu, în momentul acesta am obiecții serioase și un set de argumente:

Cu câți dintre prietenii mei am făcut sex? Câțiva, puțini, poate doi.

S-au bucurat ei pentru mine? Da, s-au bucurat.

Suntem prieteni în continuare? Da și nu.

Primul caz: draguț, sensibil, mereu aproape de mine când aveam nevoie. Am râs, am plâns, am filozofat, am făcut sex, de cele mai multe ori de milă, de ciudă, de revoltă, de frustrare – ba a lui, ba a mea. Sex de detensionare. O situație specială ne-a unit, alta ne-a despărțit. Declarația de despărțire: o să rămânem prieteni. Mai suntem oare?

Cazul al doilea: ne-am plăcut, am mimat iubirea ca doi actori de Oscar, ne-a durut distanța, am suferit, am făcut sex, ne-am declarat iar prietenia. Mai suntem oare? Nu.

Celelalte cazuri au fost mai des întâlnite: ne-am cunoscut, am povestit, nu am făcut sex, nu o să facem niciodată sex. Suntem prieteni? Suntem.

Până la urmă, eu profit de fiecare ocazie de a pătrunde în gândirea tabu a bărbaților, iar ei, probabil din dorință sexuală, așteaptă răbdători. Cu aceste rânduri scrise și poate, într-un final, publicate, o să sortez definitiv prietenii purtători de testicule. Cei demascați mă vor detesta și îmi vor găsi tot felul de defecte de caracter. Ceilalți, supraviețuitorii, o să se bucure de statutul rămas și vor spera în continuare.

Adevărul este mereu undeva la mijloc. Dar cred că între un bărbat și o femeie există o rivalitate de tipul cine pe cine tăvălește mai întâi. Uneori, se declară prieteni, în speranța că unul dintre ei va ceda în timp.

Complicate situații.

Episodul 2: Singurătate

11 iulie 2005

Bărbatul de lângă mine, cel cu care îmi împart viața, insistă să fie băgat în seamă. Dacă nu o fac când își dorește el, își cere dreptul, insistent și vehement.

Nu s-a plictisit încă? Eu încerc să mă concentrez, el încearcă să-mi atragă atenția. Se învârte de jumătate de oră pe lângă mine și trânteste uși și sertare. Poveste tipică, tablou de familie. Probabil că gândește ceva de genul: „Femeile astea, după ce că cu greu înțelegi ce este în mintea lor, tac, așteptând să ghicești ce le deranjează. După care se miră când ne săturăm de prostiile lor și căutăm ceva nou.“ Și a căutat. Și a găsit. Noul era mai aproape și mai facil de găsit decât își închipuia. A început ca o

joacă eliberatoare, un fel de refugiu în brațele voluptății. Acolo găsea ceea ce acasă părea rutină.

O tensiune se așază ca o ceață. Bălțește deasupra capului tău și simți cum în orice clipă o ceartă poate izbucni. Din te miri ce. Crește în intensitate și apoi dispare. În locul ei, rămân întrebări fără răspuns și o senzație acută că ceva periculos pânzește. Niciunul nu spune adevărul. Priviri aruncate, gesturi și grimase stau să trădeze, de fapt, adevărul. Tăcerea este ascuțită ca lama unui pumnal, gata să taie orice urmă de iubire.

– Eu, cea căreia nu-i scapă nimic, nu am observat că relația dintre voi chiar este serioasă. Și cu cine?! Ce a avut ea în plus? întreb, deși mi se pare inutil.

– Îți spun eu ce: este femeie cu adevărat, mă face să mă simt bărbat. Face dragoste cu mine, mă iubește. Nu își hrănește doar animalul din ea, cum faci tu. *Eu* o reglez pe ea, nu *ea* pe mine. Chiar și atunci când este deasupra mea, tot eu am controlul. Din atâția bărbați, m-a ales pe mine. Și îmi este dor de ea. Acum, că tu m-ai pus să aleg, o aleg pe ea. Te urăsc. Nu te cred că mă iubești sau că m-ai iubit. Ești rece, te crezi perfectă și îți lipsește tot ceea ce am găsit în cealaltă parte. Cu tine reglez doar un creier.

Exista o ea.

Nici nu mai contează când a început această poveste de amor ilicită. Aici, la mii de kilometri de casă, într-un așa-zis concediu, mi-a mărturisit, în sfârșit, adevărul. Sunt propria-mi captivă. Nu am puterea să mă întorc într-o casă unde am început să mă simt străină. Prefer să stau aici și să îmi las mintea să se umple de imagini frumoase. Este un fel de echilibru facil între imaginea unui presupus sfârșit și fauna tropicală. Simțeam că se întâmplă ceva cu noi doi, dar nu mă așteptam să aflu în cele mai mici detalii aventura. Am preferat să mă fac că nu observ. Credeam că nu mă va deranja și că o să-i treacă înainte ca lucrurile să se complice.

LIBRIS | We know books

În mod ciudat, cred că îl iubesc. Simt cuvântul, dar nu îl pot defini clar. Iubesc matern. Iubesc băiatul din el. Când minte este atât de transparent... L-am iertat și l-am înțeles într-un fel. Nu poate iubi un „monstru calculat și rece“, cum zice. Sunt eu oare un monstru sau am devenit așa trăind cu el? În toți anii aceștia, am uitat de mine, de mine ca femeie. Atâtea momente în care a trebuit să îmi îmbrac platoșa și să par puternică m-au făcut să mă simt bine în ea. Nu mă mai strânge, mă apără, este scutul meu. În ea mă ascund, cu ea plec la luptă și ea este între mine și celelalte trupuri atunci când îmi hrănesc animalul.

Vreau o iubire care doare, care mistuie. Vreau misterul și neputința de a fi împreună. Vreau clipe de amor nebun, vreau suferința dragostei și umilința despărțirii. Vreau să-i simt trupul puternic și spiritul neîmblânzit. Vreau să ne iubim până uităm de noi și vreau să facem din iubirea noastră cel mai longeviv secret. Atunci când ne va cuprinde plictisul, vreau să ne despărțim și, când durerea devine sfâșietoare și vizibilă, vreau să ne întâlnim și să ne iubim sălbatic. Ca pentru ultima oară.

Vreau o dragoste perfectă. Plină de mister și pasiune. Vreau ca neputința de a fi împreună, asta pentru că fiecare dintre noi și-a asumat un drum, să fie legământul iubirii. Nu vom răni pe nimeni cu iubirea noastră, suntem partenerii perfecți acasă, soți iubitori, înțelegători și toleranți. Suntem perfecți pentru ei, jumătățile noastre putrede. Pentru că ne avem unul pe altul. Asta ne ține lângă ei, legământul nu poate fi trădat. Dacă am face-o, mirajul dintre noi ar dispărea. Ne hrănim unul pe altul, neputința de a fi împreună este un izvor de imaginație. Dincolo de sex sunt spiritul și puținele nopți pe care le putem fura unul de la altul, atunci când se nimerește să ne fie plecați partenerii. Pot fi cele mai nebune nopți. După ce dăm animalelor ce se cuvine, povestim despre succesele, temerile și obsesiile noastre. El mă ține în brațe și îmi spune că sunt frumoasă și că mă doarește nebunește. Că platoșa mea îl scoate din miști, dar îmi stă bine. Că ea este atât de erotică în rigiditatea ei, încât îi provoacă

toate simțurile. Eu mă voi supăra că nu mă ia în serios când îi povestesc planurile mele. Mă port ca o fetiță. Mă bosumflu și mă supăr. El mă cuprinde în brațele lui puternice și îmi cere autoritar să tac și să-l sărut. La început, refuz, mă simt folosită, ochii îmi sunt în lacrimi. El observă, se uită cu seriozitate la mine și îmi spune că mă iubește. Îmi mângâie obraji, lângă el mă simt frumoasă și puternică. El nu se teme de mine. Nu-i este frică de succesele mele, pentru că le are și el. Este puternic și frumos. Îl doresc. Timpul se scurge și trebuie să ne despărțim. Pentru o clipă, devenim geloși. Nu ne mai plac rolurile. Le jucăm perfect, dar știm că povestea nu va avea un sfârșit fericit. Personajele nu vor rămâne împreună și nu vor trăi până la adânci bătrâneți. Vor muri promițându-și că în altă viață se vor întâlni mai devreme.

Mă trezesc la realitate. Acest *El* poate nici nu există.

Pe stradă, din senin, o bătrână ghicitoare mi-a zis că într-o viață anterioară am fost o preoteasă a dragostei. Eu cred că într-o viață anterioară am fost o criminală și l-am omorât pe soțul meu. Poate de aceea, în mod inexplicabil, simt nevoia să-l protejiez. Să-l ajut, să-l apăr. Pentru asta trebuie să plătesc un preț. M-a costat iubirea lui. Cred că în momentul acesta mă urăște. I-am luat locul de bărbat în familie. Ar fi trebuit să joc rolul bufonului de curte, al femeii umile și neajutorate? Nu sunt femeia care ajută din umbră și lasă succesul bărbatului. Nu pot să fac asta, deși de multe ori mi-am propus. Îmi vreau tributul de atenție. Recunoscut, aplaudat și apreciat. Efortul este al meu. Deși l-am ajutat necondiționat, am făcut-o poate din rațiuni egoiste. Vreau să arăt tuturor că pot. Am zeci de proiecte pe care le duc în paralel. Sunt femeie puternică, sunt frumoasă, tânără, prietenă, confidentă.

Ce preț au toate acestea? Chiar dacă sunt complexă, nu sunt femeia pentru soțul meu. Femeia lui este alta. Mare pedeapsă pentru egoul meu.

Accept? În mod bizar, da. Monedă de schimb. Știu că va veni momentul în care poate voi trăda la rândul meu. Și nu voi uita să-i aduc aminte toate momentele în care am fost înțelegătoare. Sunt o ipocrită. Din dorința de a arăta unei lumi întregi ce pot, mi-am sacrificat fericirea ca femeie. Acum aștept să vină *el*. De parcă ar apărea din neant și l-aș recunoaște. De parcă mi-aș da chiloții jos, fiind convinsă că partida de sex este un început de metafizică a dragostei.

Mă uimește totuși să descopăr o anume nesiguranță ca femeie. Uneori, mă simt un mare creier. Unul cu picioare frumoase. Vreau să joc jocul femeii-vampă, vampă fără creier, neajutorată. Vreau să păcălesc, să seduc, să cuceresc. Bărbații să mă privească ca pe obiectul dorinței secrete, pe când eu să excelez mai departe cu succese intelectuale. Poate nici nu sunt atât de deșteaptă.

Cred că sunt frustrată. Mi-am pierdut încrederea în mine ca femeie. Când oare? M-am simțit îngrozitor de trădată când am aflat de ea, deși era cumva previzibil. Mi-am pus la bătaie toate cunoștințele și tehnologia să aflu cum arată, cine este. Dacă e frumoasă, înaltă, are părul lung sau scurt. În final, am văzut-o. Este opusul meu. Brunetă și ușor banală. Dar chipul ei emană acea vulnerabilitate feminină seducătoare.

Ieri, într-o discuție, cineva mi-a adus aminte momentul în care ne-a văzut pentru prima oară împreună:

– Nu mai ții minte? m-a întrebat. Eram în acel bar, ai venit cu el, erați atât de îndrăgostiți unul de altul, încât păreați rupți de lume, doar voi doi în universul dragostei.

– Când a fost asta? am întrebat absentă.

Am uitat. Țin minte dealul cu făclii, inelul de logodnă, sentimentul de nesiguranță, dorul și cam atât. Nu ajunge? Eram inaccesibilă, ca o redută greu de cucerit. Nu țin minte să-i fi povestit prea multe despre mine când ne-am cunoscut. Poate de aceea am părut mai interesantă. Misterul atrage. Ne-am căsătorit

prea repede. Niciunul dintre noi nu și-a dorit cu adevărat să o facă, cred. O relație trebuie să funcționeze și fără fastul inutil de la ofițerul stării civile. După aceea, au urmat grijile.

Ciudată cronologie. Întâlnire, sex, fericire, căsătorie, griji, abținere. La nici două luni de la căsătorie, am simțit nevoia să-i dovedesc ce „bărbat“ pot fi eu. Avea o problemă. Și ce mândră am fost că pot să îl ajut. Mare proastă. Acum de ce mă pedepsește pentru că am făcut-o? Mi-a cerut asta și acum îmi reproșează că nu mai am feminitate. După momentele de dragoste, au rămas regretele, trădarea, suferința, neputința, sexul ocazional, parteneriatul, afacerea, casa, planurile de dezvoltare, câinele, care a devenit între timp un bun comun.

Unde am rămas noi? Eu, cea cu platoșa găurită în dreptul sufletului, și el, cel care a avut curajul să împartă problemele lui cu mine. Din toate acestea, au rămas frustrările comune, alergatul către „pajiști mai verzi“, reproșurile și senzația că noi putem să trecem peste toate. Oare putem? Împreună?

În mine trăiesc acum două ființe. Una simte, suferă și tace, cealaltă vorbește. Cea vorbăreacă este vocea Bestiei. Ea nu iartă. Vânează greșeli și își împinge victima cât mai departe, către greșeala iremediabilă. Bestia nu se ascunde, este sinceră și spune ceea ce gândește. Nu are cochetării ieftine și nu lasă femeia vulnerabilă din mine să se exprime. Femeia trebuie apărută cu orice preț. Suferința femeii poate fi vindecată doar prin succesul Bestiei. Prăpastia dintre noi crește în fiecare zi. Între noi există un pod de interese. Este format din iluzii și se menține firav între cele două laturi ale amintirilor frumoase. Bestia își creează frustrări chiar din cele mai mărunte probleme. Ea, Bestia, s-a născut în același timp cu mine. A prins viață și a crescut odată cu toate frustrările, nedreptățile, limitările la care am fost supusă. Acum este matură. Nu se mai mulțumește cu victorii mici. Vrea totul sau nimic.

– Astăzi trebuie să strângem lucrurile din casă. Mă sufoc, peste tot sunt obiecte inutile, nu îmi face plăcere să vin acasă.